

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), thans de
minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage (hierna: de rechtbank)
van 23 juli 2008 in zaak nr. 07/25711 in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 maart 2007 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om restitutie van de door hem betaalde leges afgewezen.

Bij besluit van 25 mei 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 juli 2008, verzonden op 25 juli 2008, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, het besluit van 16 maart 2007 herroepen en bepaald dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit van 25 mei 2007. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 augustus 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling en de staatssecretaris hebben desgevraagd een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de enige grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat ten onrechte een bedrag van € 331,00 aan leges is geheven, omdat de invoering van legesheffing voor de aanvraag tot het verlengen van een verblijfsvergunning en de daarna ingevoerde verhoging van deze leges in strijd zijn met artikel 13 van besluit nr. 1/80 en het heffen van hogere leges aan de vreemdeling dan het voor gemeenschapsburgers geldende tarief van € 30,00 onrechtmatig is. Voorts klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank daarin ten onrechte aanleiding heeft gezien zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat de ten onrechte betaalde leges ten bedrage van € 301,00 aan de vreemdeling dient te worden terugbetaald.

Door aldus te overwegen heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris ten onrechte de voorvraag of artikel 13 van besluit nr. 1/80 op de vreemdeling van toepassing is overgeslagen. Indien de rechtbank daarop acht heeft geslagen, heeft zij miskend dat dit artikel niet op de vreemdeling van toepassing is, reeds omdat uit de op de zaak betrekking hebbende stukken niet is gebleken dat hij op het moment van de door hem ingediende aanvraag arbeid verrichtte en derhalve aan besluit nr. 1/80 geen recht op voortgezette arbeid en daarmee op voorgezet verblijf ontleende. Bovendien stelde de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd waarover de vreemdeling op dat moment beschikte hem reeds in staat arbeid, dan wel voortgezette arbeid te verrichten, zodat van een beperking van de toegang tot werkgelegenheid geen sprake is.

Voor zover artikel 13 van besluit nr. 1/80 op de vreemdeling van toepassing is, betoogt de staatssecretaris dat het heffen van leges alsmede het verhogen daarvan in het kader van het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning niet door artikel 13 van besluit nr. 1/80 wordt geraakt, omdat, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, deze heffing geen nieuwe procedurele of materiële voorwaarde behelst voor het verrichten van arbeid en het daaraan verbonden verblijfsrecht, maar onderdeel is van de inrichting en het beheer van de administratie, waarop artikel 13 van besluit nr. 1/80 niet ziet.

2.2. Ingevolge artikel 13 van besluit nr. 1/80 mogen de lidstaten van de Gemeenschap en Turkije geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.

Ingevolge artikel 16 is die bepaling met ingang van 1 december 1980 van toepassing.

Ingevolge artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, is de vreemdeling, in door Onze Minister te bepalen gevallen en volgens door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd ter zake van de afdoening van een aanvraag.

Ingevolge artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14, onder een beperking, verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die drie jaar in Nederland verblijft als houder van een verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming met een persoon met niet-tijdelijk verblijfsrecht.

Ingevolge het tweede lid kan de verblijfsvergunning worden verleend, indien in de in het eerste lid bedoelde periode is voldaan aan de voorwaarden voor het verlengen van de geldigheidsduur van de oorspronkelijke verblijfsvergunning.

Ingevolge artikel 3.34c van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000), ten tijde van belang, is de vreemdeling, niet zijnde gemeenschapsonderdaan, ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het wijzigen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, een bedrag van € 331,00 verschuldigd.

Ingevolge artikel 3.34h, ten tijde van belang, is de vreemdeling ter zake van de afdoening van een aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht en afgifte van het daaraan verbonden verblijfsdocument een bedrag van € 30,00 verschuldigd.

2.3. De vreemdeling is op onbekende datum in het bezit van een machtiging tot voorlopig verblijf Nederland binnengekomen. Met ingang van 27 augustus 2002 is aan hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, geldig tot 27 augustus 2003, voor verblijf bij echtgenote verleend. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is verlengd tot 30 juni 2007.

Op 19 oktober 2006 heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend om wijziging van de aan hem verleende verblijfsvergunning verbonden beperking in voortgezet verblijf. Voor de afdoening van deze aanvraag is € 331,00 aan leges geheven. Bij besluit van 11 januari 2007 is deze aanvraag ingewilligd en is de vreemdeling met ingang van 13 november 2006 een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor voortgezet verblijf verleend. Bij besluit van 6 maart 2007 is het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar gegrond verklaard en is deze verblijfsvergunning verleend met ingang van 20 oktober 2006, geldig tot 20 oktober 2011.

Uit de op de zaak betrekking hebbende stukken blijkt dat de vreemdeling van 20 maart 2006 tot 31 mei 2006 arbeid in loondienst bij heeft verricht. Voorts verricht hij vanaf 20 november 2006 op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd arbeid in loondienst bij

2.4. Uit de aangevallen overweging kan worden afgeleid dat de rechtbank heeft aangenomen dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 op de vreemdeling van toepassing is. Zij heeft dat evenwel niet hoeven motiveren, omdat in beroep tussen partijen niet in geschil was dat voormeld artikel 13 op de vreemdeling van toepassing is. Reeds hierom faalt de klacht van de staatssecretaris dat de uitspraak op dit punt onvoldoende is gemotiveerd.

2.4.1. Het eerste onderdeel van de klacht van de staatssecretaris over de personele reikwijdte van artikel 13 van besluit nr. 1/80 komt er in wezen op neer dat de vreemdeling op het moment van de door hem ingediende aanvraag niet als werknemer in de zin van besluit nr. 1/80 kon worden aangemerkt.

Niet in geschil is dat de vreemdeling op 19 oktober 2006, toen hij zijn aanvraag indiende, geen arbeid in loondienst verrichtte. Nu hij evenwel een maand later arbeid in loondienst is gaan verrichten, kan worden aangenomen dat de vreemdeling ten tijde van die aanvraag bezig was om werk te zoeken.

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof) heeft in het arrest van 17 september 2009, C-242/06, Sahin, punten 50 en 51 (hierna: het arrest Sahin), onder verwijzing naar de punten 75 tot en met 84 van het arrest van 21 oktober 2003, C-317/01 en C-369/01, Abatay e.a. (hierna: het arrest Abatay) (www.curia.europa.eu) overwogen dat, voor zover thans van belang, artikel 13 van besluit nr. 1/80 niet afhankelijk is van de voorwaarde dat de Turkse staatsburger voldoet aan de eisen van artikel 6, eerste lid, van dit besluit en dat de strekking van deze bepaling niet is beperkt tot Turkse migranten die betaalde arbeid verrichten. Deze twee bepalingen hebben betrekking op onderscheiden gevallen, aangezien artikel 6 de voorwaarden regelt voor het verrichten van arbeid, terwijl artikel 13 betrekking heeft op nationale maatregelen inzake de toegang tot de arbeidsmarkt. Hieruit kan worden afgeleid dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 niet is bedoeld om reeds in de arbeidsmarkt van een lidstaat geïntegreerde Turkse staatsburgers te beschermen, maar juist van toepassing is op Turkse staatsburgers die nog niet in aanmerking komen voor de rechten op het gebied van arbeid en, in samenhang daarmee, van verblijf uit hoofde

van artikel 6, eerste lid, van dit besluit, aldus het Hof.

Uit deze overwegingen volgt dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 onder meer betrekking heeft op Turkse staatsburgers die gebruik hebben gemaakt van het door de bevoegde autoriteiten verleende recht om arbeid te verrichten, maar bijvoorbeeld nog geen jaar legale arbeid bij dezelfde werkgever hebben verricht of die nog geen gebruik hebben gemaakt van dat recht om arbeid te verrichten, maar daartoe voornemens zijn (vergelijk ook het arrest van 29 april 2010, C-92/07, Europese Commissie tegen Koninkrijk der Nederlanden, punt 49 (www.curia.europa.eu)).

Derhalve faalt het eerste onderdeel van de klacht.

2.4.2. Het tweede onderdeel van de klacht dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 niet op de vreemdeling van toepassing is omdat de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd waarover de vreemdeling op het moment van de door hem ingediende aanvraag beschikte hem reeds in staat stelde arbeid, dan wel voorgezette arbeid, te verrichten, zodat van een beperking van de toegang tot werkgelegenheid geen sprake is, faalt ook.

Door op de voet van artikel 3.51 van het Vb 2000 wijziging van de beperking verbonden aan zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aan te vragen kan de vreemdeling zijn verblijfsrechtelijke positie versterken en daarmee ook zijn toekomstige mogelijkheden van toegang tot werkgelegenheid.

De hiervoor vermelde jurisprudentie van het Hof biedt geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het Hof heeft beoogd het toepassingsbereik van artikel 13 van besluit nr. 1/80 in die zin te beperken dat het geen bescherming biedt tegen een beperking om in voorkomend geval ook die mogelijkheden te realiseren. In punt 63 van het arrest Sahin heeft het Hof immers overwogen dat, voor zover thans van belang, de in artikel 13 van besluit nr. 1/80 vervatte standstillbepaling in algemene zin de invoering verbiedt van alle nieuwe nationale maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat aan de gebruikmaking door een Turks staatsburger van het vrij verkeer van werknemers op het nationale grondgebied, strengere voorwaarden worden gesteld dan die welke golden bij de inwerkingtreding van besluit nr. 1/80 voor de betrokken lidstaat.

2.4.3. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.4.1. en 2.4.2. is overwogen, dient te worden geconcludeerd dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 op de vreemdeling van toepassing is. In zoverre faalt de grief.

2.4.4. Derhalve is aan de orde de vraag of het heffen van leges en de verhoging van het bedrag van deze leges een bij artikel 13 van besluit nr. 1/80 verboden beperking is.

2.4.4.1. Het Hof heeft in punt 70 van het arrest Sahin overwogen, zakelijk weergegeven, dat artikel 13 van besluit nr. 1/80 er op zich niet aan in de weg staat dat een voorschrift wordt ingevoerd, waarbij voor de verlening of verlenging van een verblijfsvergunning de betaling van leges wordt gevraagd van buitenlanders die op het grondgebied van de betrokken lidstaat verblijven.

Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat, voor zover thans van belang, het invoeren van legesheffing voor de aanvraag tot

verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in strijd is met artikel 13 van besluit nr. 1/80.

Het vorenstaande leidt evenwel niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

Het Hof heeft in punt 74 van voormeld arrest overwogen, zakelijk weergegeven, dat een nationale regeling een bij artikel 13 van besluit nr. 1/80 verboden beperking is, voor zover daarbij voor de behandeling van een verzoek tot verlenging of verlenging van een verblijfsvergunning van Turkse staatsburgers op wie artikel 13 van toepassing is, een bedrag aan leges wordt geheven dat onevenredig is aan het bedrag dat in vergelijkbare omstandigheden wordt gevraagd van gemeenschapsburgers.

Bij Besluit van 9 november 2009 (Stcrt. 2009, nr. 17361 van 12 november 2009) heeft de staatssecretaris met terugwerkende kracht tot 17 september 2009 artikel 3.34c van het VV 2000 gewijzigd en, voor zover thans van belang, een derde lid aan dat artikel toegevoegd.

Ingevolge dat derde lid, voor zover thans van belang, is de vreemdeling van Turkse nationaliteit en aan wie het verrichten van arbeid is toegestaan ter zake van de afdoening van een aanvraag tot het wijzigen van een verblijfsvergunning op basis waarvan het verrichten van arbeid is toegestaan een bedrag van € 41,00 verschuldigd.

Gelet op deze wijziging kan worden aangenomen dat de staatssecretaris van oordeel is dat het door de vreemdeling aan leges verschuldigde bedrag van € 331,00 onevenredig is aan het, ten tijde van belang, door een gemeenschapsonderdaan aan leges verschuldigde bedrag van € 30,00 voor de afdoening van een aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht en afgifte van het daaraan verbonden verblijfsdocument.

2.4.5. De rechtbank heeft daarom terecht op dit punt overwogen dat van een bij artikel 13 van besluit nr. 1/80 verboden beperking sprake is.

2.4.6. Aldus bestaat, anders dan de staatssecretaris betoogt, geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte aanleiding heeft gezien zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat hij de ten onrechte betaalde leges ten bedrage van € 301,00 aan de vreemdeling dient terug te betalen.

2.4.7. De grief faalt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze berust, te worden bevestigd.

2.6. De staatssecretaris, thans de minister van Justitie, dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- III. bepaalt dat van de minister van Justitie een griffierecht van € 433,00 (zegge: vierhonderddrieëndertig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

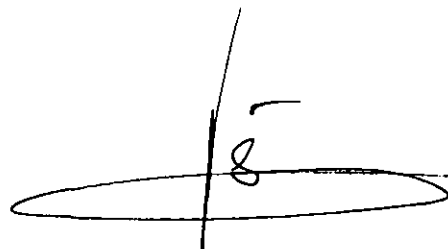
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 juli 2010

347-562.

Verzonden: 6 juli 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

11

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudige kamer

UITSPRAAK
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 07/25711 BEPTDN

Inzake : eiser, V-nummer
woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde,
mr. J.P. Sanchez Montoto, advocaat te 's-Gravenhage

tegen : de staatssecretaris van Justitie, verweerder, gemachtigde mr.
S. Pirs, ambtenaar ten departemente.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, geboren op [ ] bezit de Turkse nationaliteit. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland. Eiser heeft een bedrag van € 331,- aan leges betaald terzake van de afdoening van een aanvraag tot wijziging van een aan hem verleende verblijfsvergunning in een vergunning met het nieuwe verblijfsdoel "voortgezet verblijf". Bij schrijven van 8 februari 2007 heeft hij verweerder verzocht in aanmerking te komen voor een tarief van € 30,- en om gedeeltelijke restitutie van het betaalde bedrag. Op dit verzoek is door verweerder op 16 maart 2007 afwijzend beslist. Eiser heeft tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend. Op 24 mei 2007 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

2. Bij schrijven van 21 juni 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 30 januari 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Eiser is in 2002 naar Nederland gekomen in het kader van

gezinshereniging met zijn echtgenote Eiser was in het bezit van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking verblijf bij echtgenote, laatstelijk geldig tot 30 juni 2007. Eiser heeft op 13 november 2007 een aanvraag ingediend tot het wijzigen van de beperking van de aan hem verleende vergunning in het verblijfsdoel "voortgezet verblijf". Op de aanvraag is op 16 maart 2007 toewijzend beslist. Eiser heeft terzake deze aanvraag het bedrag van € 331,- betaald.

3. Eiser heeft, onder verwijzing naar het vonnis van de civiele kamer van deze rechtbank van 16 februari 2005 (JV 2005, 144) en de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 20 september 2007 (JV 2007, 494), aangevoerd dat het heffen van een bedrag van € 331,- aan leges ingevolge het Voorschrift Vreemdelingen in strijd is met artikel 13 van het Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (hierna te noemen: het Besluit 1/80). Naar de mening van eiser geldt voor hem het lage tarief voor gemeenschapsonderdanen van € 30,-.

4. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet voor de gevraagde restitutie van de leges in aanmerking komt. Hiertoe heeft verweerder aangevoerd dat conform artikel 3.34 van het Voorschrift Vreemdelingen voor een aanvraag met verblijfsdoel "voortgezet verblijf" een bedrag van € 331,- is verschuldigd en dat dit een algemeen verbindend voorschrift is waarvan niet afgeweken kan worden.

5. Ingevolge artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) is de vreemdeling, in door Onze Minister te bepalen gevallen en volgens door Onze Minister te geven regels, leges verschuldigd terzake van de afdoening van een aanvraag.

Deze nader te bepalen gevallen en nader te bepalen regels zijn uitgewerkt in het Voorschrift Vreemdelingen 2000. Ingevolge artikel 3.34, tweede lid, van het Voorschrift is de vreemdeling terzake van de afdoening van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 14 van de Wet een bedrag van € 331,- verschuldigd.

Ingevolge artikel 13 van Besluit 1/80 mogen de lidstaten van de EEG en Turkije geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.

6.1 De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerder in dit geval ten onrechte een bedrag van € 331,- aan leges heeft geheven. Zoals deze rechtbank eerder heeft overwogen bij vonnis van de meervoudige kamer van 23 januari 2006 (AWB 05/26907), is de invoering van legesheffing voor de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning en de daarna ingevoerde verhoging van deze leges in strijd met artikel 13 van het Besluit 1/80. Het heffen van hogere leges aan eiser dan het voor EU-burgers geldende tarief van € 30,- is onrechtmatig. Dit vonnis is bij arrest van het gerechtshof van 22 mei 2008 (rolnummers 05/849 en 05/889) bekrachtigd. Het beroep is derhalve gegrond.

6.2 Aangezien bovenstaand oordeel ertoe leidt dat verweerder nog maar één

rechtens juiste beslissing kan nemen, ziet de rechtbank aanleiding zelf in de zaak te voorzien. Verweerder dient de ten onrechte betaalde leges ten bedrage van € 301,- aan eiser terug te betalen.

7. Verweerder wordt voorts in de door eiser gemaakte proceskosten veroordeeld, waarbij met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht het gewicht van de zaak is bepaald op 1 (gemiddeld) en voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand (het indienen van een bezwaarschrift, het indienen van een beroepschrift en het verschijnen ter zitting) 3 punten (€ 322,- per punt) worden toegekend.

8. Verweerder zal aan eiser het betaalde griffierecht dienen te vergoeden.

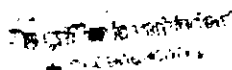
III. BESLISSING

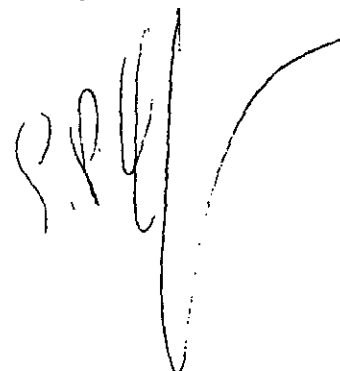
De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
3. vernietigt het bestreden besluit van 24 mei 2007;
3. herroept het besluit van 16 maart 2007,
4. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
5. veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten tot een bedrag van € 966,-, welk bedrag de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) aan eiser moet vergoeden;
6. bepaalt dat de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) aan eiser het door hem betaalde griffierecht, te weten € 143,-, vergoedt.

Aldus gedaan door mr. G.P. Kleijn en in het openbaar uitgesproken op 23 juli 2008, in tegenwoordigheid van C.A.Y. Morison-Libourel, griffier.

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

25 JULI 2008

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

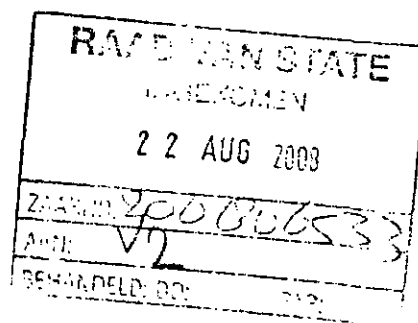
Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

F

Bezorgen

De Hoogedelgestreng Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

onze ref. MvA/MP/51009854
uw ref. -
inzake SvJ/

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

22 augustus 2008

Hoogedelgestreng heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak.

Een exemplaar van het beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, de heer mr. J.P. Sanchez Montoto.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 AUG 2008	
ZAHLB.	
A.N.	
BEHAANDELD: DO:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

gemachtigde:

mr. J.P. Sanchez Montoto

advocaat te 's-Gravenhage

(postbus 85966, 2508 CR Den Haag)

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (verder te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 23 juli 2008 (Awb 07/25711). De rechtbank heeft de uitspraak op 25 juli 2008 verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **productie**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een procedure over een verzoek om teruggave van betaalde leges gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit van 24 mei 2007 vernietigd, het primaire besluit van 16 maart 2007 herroepen en bepaald dat haar uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Voorts is – kort weergegeven – ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt verband met artikel 13 van Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije (hierna: Besluit 1/80).

- 1.2 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen. Na een weergave van de achtergronden zullen de grieven tegen de uitspraak worden geformuleerd en toegelicht.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 13 september 2001 heeft – thans – verweerder, van Turkse nationaliteit, een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf ingediend voor verblijf bij zijn Nederlandse echtgenote mevrouw

De Nederlandse nationaliteit van mevrouw is onder meer vermeld op het model Model M62 en de in het kader van de aanvraag overgelegde, met de hand ingevulde werkgeversverklaring van 22 november 2001. Bij de stukken rond deze aanvraag bevindt zich voorts een kopie van het Nederlandse paspoort van de echtgenote.

- 2.2 Nadat deze aanvraag aanvankelijk, bij beschikking van 17 mei 2002, werd afgewezen vanwege het ontbreken van voldoende middelen van bestaan, is de aanvraag in bezwaar, bij beschikking van 22 juli 2002, ingewilligd, omdat verweerders echtgenote inmiddels beschikte over voldoende middelen van bestaan.

Zie over de inwilliging de brief van 22 juli 2002 van de Minister van Buitenlandse Zaken aan de Nederlandse vertegenwoordiging te Istanbul, Turkije, waarin voorts onder meer is vermeld dat de te verlenen verblijfsvergunning zou worden verleend onder de beperking "verblijf bij Nederlandse echtgenote

- 2.3 Aan verweerder is de beoogde verblijfsvergunning verleend met ingang van 27 augustus 2002, geldig tot 27 augustus 2003, laatstelijk verlengd tot 30 juni 2007.¹
- 2.4 Al op 19 oktober 2006, ruim voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, diende verweerder een aanvraag in om wijziging van de aan zijn verblijfsvergunning verbonden beperking in: voortgezet verblijf. Als reden voor dit verzoek heeft verweerder naar voren gebracht dat hij graag een verblijfsvergunning op zijn naam wilde hebben in verband met verkrijging van de Nederlandse nationaliteit.² Op het aanvraagformulier heeft verweerder voorts aangekruist dat hij al langer dan drie jaar verbleef bij zijn huwelijkspartner.

In het kader van deze aanvraag heeft verweerder voorts een certificaat inburgering overgelegd, alsmede een bewijs dat hij verzekerd was voor ziektekosten. Voorts heeft verweerder een brief van zijn advocaat overgelegd waarin deze hem adviseert het gevraagde bedrag van € 331,-- aan leges niet te betalen, althans een lager bedrag, omdat de hoogte van dit bedrag in strijd is met artikel 13 van Besluit 1/80. Niettemin zijn de leges – klaarblijkelijk – betaald. Bij beschikking van 11 januari 2007 is de aanvraag ingewilligd, met ingang van 13 november 2006.

- 2.5 Bij bezwaarschrift van 8 februari 2007 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de ingangsdatum van deze vergunning en heeft hij bezwaar gemaakt tegen de hoogte van de leges. Bij brief van 16 februari 2007 zijn de gronden van dit bezwaar nader aangevuld "ten bewijze van het feit dat de heer   werknemer is in de zin van Besluit 1/80". De stukken bij deze brief waren een uitdraai van   , waarop is vermeld dat verweerder bij dit bedrijf op 20 maart 2006 in dienst en op 31 mei 2006 weer uit dienst was getreden en een salarisspecificatie uit deze periode.
- 2.6 Bij beschikking van 6 maart 2007 is het bezwaar tegen de ingangsdatum gegrond verklaard en is de verblijfsvergunning onder de beperking voortgezet verblijf verleend met ingang van 20 oktober 2006, geldig tot 20 oktober 2011. In deze beschikking is aangekondigd dat op het bezwaar tegen de leges een afzonderlijke beslissing zou volgen.
- 2.7 Het bezwaar tegen de hoogte van de leges heeft de Staatssecretaris opgevat als een verzoek om restitutie van leges en dit verzoek is bij brief van 8 februari 2007

---

¹ Zie de beschikking van 6 maart 2007, onder 3 op blz. 1.

² Zie de Bijlage verklaring omstandigheden, M35A, in de stukken achter het aanvraagformulier (dossierstuk 15).

afgewezen. Het hiertegen gemaakte bezwaar is bij het thans vernietigde besluit van 25 mei 2007 ongegrond verklaard.

3 **Griev**

3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 6.1:

“De rechtbank is met eiser van oordeel dat verweerder in dit geval ten onrechte een bedrag van € 331,- aan leges heeft geheven. Zoals deze rechtbank eerder heeft overwogen bij vonnis van de meervoudige kamer van 23 januari 2006 (..), is de invoering van legesheffing voor de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning en de daarna ingevoerde verhoging van deze leges in strijd met artikel 13 van het Besluit 1/80. Het heffen van hogere leges aan eiser dan het voor EU-burgers geldende tarief van € 30,- is onrechtmatig. Dit vonnis is bij arrest van het gerechtshof van 22 mei 2008 (..) bekrachtigd. Het beroep is derhalve gegrond.”.

3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 6.2 – zakelijke weergegeven – dat de Staatssecretaris na de gegrondverklaring van het beroep [en de vernietiging van het besluit] rechtens nog maar één beslissing kan nemen, zodat de rechtbank aanleiding ziet zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan verweerder dient te worden terugbetaald ten onrechte betaalde leges ten bedrage van € 301,--.

3.3 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 7 en 8. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitiëert ook deze rechtsoverwegingen.

4 **Aanvulling en toelichting op de grieven**

4.1 De hiervoor, onder 3.1, bestreden overweging bevat in feite drie beslissingen: (i) artikel 13 van Besluit 1/80 is op verweerder van toepassing, (ii) de (heffing en) verhoging van de leges is (zijn) in strijd met dit artikel 13 en (iii) ten onrechte is van verweerder een bedrag van € 331,-- aan leges geheven.

De Staatssecretaris acht deze beslissingen onjuist.

Artikel 13 van Besluit 1/80 is niet van toepassing

4.2 De Staatssecretaris bestrijdt allereerst dat verweerder zich met recht op het Besluit 1/80 kon beroepen.

4.3 Zoals uit de weergave van de achtergronden, onder 2, blijkt, is aan verweerder in 2002 een machtiging tot voorlopig verblijf verleend voor verblijf bij Nederlandse echtgenote. Van een andere nationaliteit van de echtgenote, voor zover dat al relevant zou kunnen zijn, is in de procedure niet gebleken.

- 4.4 Voor zover al aangenomen zou moeten worden dat leges een beperking zouden kunnen zijn zoals bedoeld in artikel 13 van Besluit 1/80, valt niet in te zien dat dit ook het geval is indien een Turkse vreemdeling, om hem moverende redenen, op het moment dat hij nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt, een verblijfsvergunning onder een andere beperking wenst.

De verblijfsvergunning waarover verweerder beschikte stelde hem, desgewenst, in staat arbeid dan wel voortgezette arbeid te verrichten. Verweerder heeft niet gesteld dat de beperking die aan zijn verblijfsvergunning was verbonden hem belette bij het voortzetten van eventuele arbeid. De wens een verblijfsvergunning "op eigen naam" te hebben, betekent niet dat het heffen van leges voor een dergelijke wijziging van de beperking aan de verblijfsvergunning, een beperking zou (kunnen) vormen zoals bedoeld in artikel 13 van Besluit 1/80.

Dit zou uiteraard anders kunnen zijn indien verweerder op het moment van zijn aanvraag, of op enig ander moment voor het besluit tot inwilliging, niet meer aan de beperking, verbonden aan zijn oorspronkelijke verblijfsvergunning, voldeed. Dat heeft verweerder echter niet gesteld. Hij heeft, in tegendeel, als reden voor zijn verzoek uitsluitend opgegeven de wens tot het bezit van een "eigen" vergunning.

Reeds hierom viel verweerder niet onder de werkingssfeer van artikel 13 van Besluit 1/80.

- 4.5 Verweerder viel te minder onder de werkingssfeer van deze bepaling omdat uit geen enkel feitelijk gegeven in het dossier blijkt dat hij aan het Besluit 1/80 op het moment van zijn aanvraag om wijziging van de beperking recht op voortgezette arbeid en dus voortgezet verblijf ontleende.

Op de datum van zijn aanvraag, 19 oktober 2006, was verweerder blijkens het door hem overgelegde overzicht van zijn werk voor het kennelijk al niet meer in dienst van dat bedrijf, terwijl de periode waarin hij naar gesteld bij dat bedrijf in dienst is geweest te kort was om een recht van voortgezette arbeid aan artikel 6 van Besluit 1/80 te kunnen ontleen.

Gelet op de aard van het geschil, leges voor de behandeling van een aanvraag, is niet relevant of verweerder op enig later moment, tot op het moment van de beslissing op bezwaar, onder het toepassingsbereik van artikel 13 van Besluit 1/80 viel. Zou dit anders zijn, dan zou dit verweerder overigens niet baten. Tot aan de datum van de beslissing op bezwaar, 6 maart 2007, blijkt niet van andere relevante arbeid waaraan verweerder het recht op voortgezette arbeid en daarmee op voortgezet verblijf had kunnen ontleen.

Uit de stukken blijkt slechts dat verweerder naar nationaal recht voor voortgezet verblijf in aanmerking kwam omdat zijn huwelijk met mevrouw inmiddels langer dan drie jaar had geduurd en kennelijk is aangenomen dat hij ook langer dan drie jaar bij deze echtgenote heeft verbleven. Dat valt echter als zodanig niet onder het toepassingsbereik van (artikel 13 van) Besluit 1/80.

Vergelijk ABRS 21 juni 2006, JV 2006, 345.

- 4.6 Het Besluit is immers (uitsluitend) van toepassing op Turkse werknemers en hun gezinsleden. Dit volgt allereerst uit de bewoordingen van artikel 13 zelf.

Artikel 13 luidt:

“De Lid-Staten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn.”.

Het blijkt voorts uit de preliminaire overwegingen van het Besluit, in de Engelse vertaling: “Whereas, in the social field, and within the framework of the international commitments of each of the Parties, the above considerations make it necessary to improve the treatment accorded workers and members of their families (...)”.

Het Hof van Justitie heeft over dit toepassingsbereik niet anders beslist.

Vergelijk rov. 82 van het arrest van het Hof van 21 oktober 2003, C-317/01, inzake Abatay en Sahin, JV 2004, 2 (CAG).

- 4.7 Het lijkt erop dat de rechtbank het toepassingsbereik over het hoofd heeft gezien en in de verwijzing van verweerder naar Besluit 1/80 en in de uitspraak van de civiele kamer van haar rechtbank en in die van het hof, aanleiding heeft gevonden direct inhoudelijk te toetsen of leges als zodanige in strijd zijn met artikel 13 van Besluit 1/80. Daarmee heeft zij echter een noodzakelijke eerste stap, namelijk beantwoording van de vraag of verweerder wel onder de reikwijdte van (artikel 13 van) het Besluit viel, overgeslagen. Reeds hierom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven. Had de rechtbank wel acht geslagen op het toepassingsbereik van artikel 13, dan had zij het beroep ongegrond moeten verklaren, omdat verweerder niets had aangevoerd waaruit af te leiden is dat hij ten tijde van de aanvraag (dan wel ten tijde van het in geding zijnde besluit) onder de werkingssfeer van deze bepaling viel.

Leges(verhogingen) zijn niet in strijd met artikel 13 van Besluit 1/80

- 4.8 Namens de Staatssecretaris is al in diverse procedures het standpunt ingenomen dat *de heffing van leges en de verhoging daarvan in het kader van de afgifte (of verlenging) van een verblijfsvergunning niet door artikel 13 van het Besluit 1/80 wordt geraakt*. Dat standpunt handhaaft de Staatssecretaris ook in deze procedure.

Voor de goede orde zij opgemerkt dat de Staat tegen de uitspraak van het gerechtshof van 22 mei 2008, die de rechtbank in rov. 6.1 noemt, cassatieberoep heeft ingesteld.

- 4.9 Uw Afdeling heeft in de zaak met nummer 200505721 over deze kwestie prejudiciële vragen gesteld. Voor zover Uw Afdeling in onderhavige zaak aan deze kwestie toekomt, zal de beantwoording van deze vragen door het Hof van Justitie mogelijk beslissend zijn voor de uitkomst van onderhavige procedure. Mede in verband hiermee volstaat de Staatssecretaris voor dit moment met de volgende opmerkingen.

- 4.10 De legesregelingen zijn niet meer dan regelingen over de verdeling van kosten die voortvloeien uit de behandeling van een door een vreemdeling ingediende aanvraag. De leges vormen daarom geen nieuwe procedurele of materiële voorwaarde voor het verrichten van arbeid, voor vestiging als zelfstandige of voor dienstverrichting dan wel voor het daaraan verbonden verblijfsrecht, maar zijn onderdeel van de inrichting van de administratie en het (financiële) beheer daarvan. De standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit 1/80 bestrijdt dat administratieve en financiële gebied niet.

De legesverhogingen gelden voor alle vreemdelingen en passen binnen de algemene tendens van overheden kosten in rekening te brengen voor door een individuele burger verlangde handelingen en beoordelingen. De legesregelingen zijn daarbij geen regelingen die een aan het gemeenschapsrecht ontleend voordeel ontoelaatbaar beperken of teniet doen.

- 4.11 Gelet op al het voorgaande had de rechtbank het bij haar bestreden besluit niet kunnen vernietigen op de door haar vermelde gronden en heeft zij niet kunnen bepalen dat de Staatssecretaris rechtens maar één beslissing kon nemen, zodat zij ten onrechte heeft bepaald dat haar uitspraak treedt in de plaats van het door haar al evenzeer ten onrechte vernietigde primaire besluit.

5 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 22 augustus 2008

advocaat

---

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009854
referentie	IND-0204.03.4062